

14.00 uur MICHIEL

Normaal doen. Gewoon normaal doen. “Hee, Britt! Jij ook hier?” Hij trekt een grimas. Dat dus niet. Michiel draait de binnenspiegel naar zich toe en checkt of er niets tussen zijn tanden zit. Alles ziet er prima uit en zijn haar zit ook goed. Hij tilt één arm op om aan zijn oksel te snuffelen en bedenkt dan hoe idioot dat is. Alsof ze dicht genoeg bij hem komt te staan om zijn angstzweet te ruiken. Hij komt iets kopen aan haar kassa. Wat denkt hij dat ze zal doen? Hem over de band naar zich toe trekken om hem lang en hard te kussen?

“Plat op de bek”, zoals Victor zou zeggen.

Natuurlijk niet. Ook al zag hij het even levendig voor zich en kan hij het niet laten te grijnzen. Voor alle zekerheid haalt hij toch een paar keer snel zijn neus op voor hij uit de auto stapt. Niks te ruiken. En nu dus normaal doen.

Gelukkig heeft niemand hem gezien. Zul je zien dat hij straks niet eens meer weet waarom hij ook alweer hier is. Eén seconde denkt hij dat hij het rijtje boodschappen dat hij voor zijn moeder moet halen echt vergeten is, maar dan schiet het hem weer te binnen. Net op tijd. Bij normaal doen hoort niet dat je met een glazige blik door de gangpaden van de supermarkt loopt in een poging je te herinneren wat je nodig hebt. Of zelfs al op de parkeerplaats.

Hij haalt diep adem. Hij weet niet meer precies wanneer hij zich realiseerde dat Britt niet alleen een van zijn vrienden is maar ook een meisje, en een behoorlijk leuke ook nog, maar sindsdien is het een stuk ongemakkelijker geworden om met haar te praten. Hij heeft zichzelf er al een paar keer op betrapt dat hij alleen maar naar haar lippen zat te staren terwijl ze iets zei. Hij is inmiddels een echte expert. Hij weet precies hoe haar mond beweegt als ze praat en hoe ze soms even op haar onderlip bijt net voor ze iets grappigs gaat zeggen. Waar ze het over heeft ontgaat hem op die momenten compleet omdat hij alleen nog maar kan denken aan die mond en aan hoe graag hij die wil kussen. Soms wilde hij maar dat het weer gewoon werd tussen hen, al merkt hij dat hij de kriebel die hij nu in zijn buik voelt bij de gedachte haar zometeen te zien stiekem ook wel prettig vindt. Eng prettig. Misselijkmakend prettig. Of prettig misselijkmakend.

Michiel zet de kraag van zijn jas omhoog tegen de gure wind. Een geel blad papier waait tegen zijn broek en blijft daar plakken alsof er een vreemde statische elektriciteit aan vast zit. Hij bukt zich om het papier eraf te plukken en blijft abrupt staan als hij de tekst leest. Hij kijkt om zich heen. Waar komt dit vel vandaan? De parkeerplaats is uitgestorven, op een paar jochies na die staan te klooiën met rotjes en knalerwtē. De ene kijkt naar hem en duwt dan zijn vriendje aan. Ze lijken te twijfelen tussen een rotje in zijn richting gooien en hun geknal ergens anders voort te zetten. Hij twijfelt tussen hen aanspreken of het erbij te laten zitten. Zij weten waarschijnlijk toch niets over dit papier. Er is verder niemand te zien. De jongens gooien nog een paar knalerwtē op de stenen van de parkeerplaats en verdwijnen dan. Michiel kijkt ze na terwijl hij met het blad papier in de hand de supermarkt in loopt.

‘Wat is dit?’

Hij legt het papier met een klap op het plateautje voor Britts neus. Ze laat niet eens merken dat ze verbaasd is.

‘Goedemiddag meneer. Heeft u alles kunnen vinden?’ Met één hand doet ze alsof ze een product van de band pakt en over de scanner haalt. ‘En had u er zegels bij gewild?’

Hij glimlacht zuinig. ‘Er is een feest.’

‘O nee, heeft hij het toch gedaan, die loser? Ik dacht dat hij vond dat hij met mond-tot-mond reclame wel genoeg mensen zou krijgen.’

Ze kijkt hem fronsend aan. ‘Ik zei dus mond TOT mond, hè? Niet OP mond, ouwe viezerik.’

Het duurt even voor het tot hem doordringt wat ze zegt. Heeft ze iets aan hem gemerkt? Heeft hij staan staren? Hij voelt een bloes over zijn gezicht trekken.

‘Stom grapje, sorry,’ zegt ze. ‘Je moet wat als je al de hele dag poedersuiker loopt te scannen. En oliebolmix en nepchampagne. Weet je hoe afgestompt je daar van raakt?’

Hij kijkt nadrukkelijk om zich heen. Er lijkt niemand in de winkel te zijn behalve zij twee. Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Ja, nu zijn ze allemaal aan het bakken!’ zegt ze op verdedigende toon. ‘Of zich aan het verzuipen met die smerige bubbels! Zou ik ook moeten doen... Nou, laat eens kijken dan. Zal wel vol spelfouten staan zeker?’ Ze trekt het papier naar zich toe.

‘Het is niet van Justin.’

Nu kijkt ze hem voor het eerst recht aan. Hij was vergeten hoe blauw haar ogen zijn, met dat vleugje paars langs de randen. Meteen daarna dwaalt haar blik over de tekst. ‘Dit is Victors adres.’

Hij knikt.

‘Maar Victor geeft toch helemaal geen feest? Ik heb hem net nog gesproken, hij heeft er niks over gezegd. Hij ging oliebol bakken, dat wel, maar het was toch vanavond alleen voor ons vijven? Gewoon een gezellige oudejaarsavond?’

‘Lees jij Victor hierin?’

Britt schudt haar hoofd. ‘Eerlijk gezegd komt er maar één naam bij mij op.’

‘Justin.’ Ze zeggen het tegelijkertijd. Vroeger zouden ze elkaar nu een kneepje hebben gegeven, een grappig gebaar tussen vrienden. Nu wisselen ze alleen een blik. Maar wel één die tien keer meer waard is. Michiel moet zijn best doen zijn ogen niet neer te slaan.

‘Waarom zou Justin een feest geven bij Victor thuis?’

‘Dat doet hij niet,’ zegt Britt. ‘Mijn ouders hebben het tuinhuis helemaal leeggeruimd en daarna ingericht met statafels, een podium om op te dansen en een echte bar. Het gaat bij ons thuis al een week over niets anders.’

Hij voelt zich plaatsvervangend kwaad worden op haar ouders die zo overduidelijk voor haar broer kiezen, de oudste van de tweeling. ‘Het is ook jÓuw verjaardag,’ zei hij tegen haar toen ze over Justins oud-en-nieuw slash verjaardagsparty vertelde. Ze glimlachte. ‘Weet ik. Ik ben ook welkom op het feest.’

Misschien was dat het moment, bedenkt hij nu, dat hij merkte wat hij voor haar voelde. Dat berustende glimlachje waardoor hij haar voor het eerst écht zag. Hij herinnert zich in ieder geval het ongeloof over dat haar ouders dat kennelijk niet lukte.

‘Maar waarom...’ Michiel staart naar het gele vel dat tussen hen in ligt.

‘Hij wil Victor een hak zetten.’

Britt zegt het hardop, terwijl hij het denkt. Twee zielen, één gedachte. Hij voelt een elektrisch schokje in zijn buik.

Het is echt iets dat alleen Justin zou kunnen bedenken. Zoveel mensen uitnodigen voor een feest dat helemaal niet georganiseerd is. Dat moet wel op chaos uitlopen. Chaos bij Victor thuis en een heleboel ontevreden jongeren die allemaal boos p hem zijn.

Hij schudt zijn hoofd. En zijn eigen feest dan? Waarom al die moeite doen als hij die ook in het feest kan steken dat in ieder geval wel doorgaat?

‘Het begint om negen uur,’ leest Britt. ‘Een uur voor zijn eigen feest start. Dan heeft hij dus alle tijd om de rotzooi een tijdje aan te kijken en daarna als een soort reddende engel iedereen mee te nemen naar zijn eigen party.’

Ze spreekt het woord met een overdreven vet Amerikaans accent uit. ‘Net als ik denk dat hij niet veel dieper meer kan zinken.’

Ze verfrommelt de uitnodiging en gooit hem boos in het gangpad van de winkel. Ze kijken allebei naar waar hij blijft liggen, provocerend geel voor het schap met de chocoladerepen. Ze zucht en even

kijkt ze zo triest dat hij haar ter plekke in zijn armen wil nemen om over haar haar te strijken en te zeggen dat alles goedkomt.

'Hoeft hij dan niet...'

'Iets voorbereiden?' vult ze aan. 'Voor zijn eigen feest, bedoel je?' Ze lacht kort. 'We hebben het wel over Justin, hè?'

Hij knikt. Hij weet het. Ze hebben het hier over Justin.